Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (drugi senat)

z dne 19. decembra 2013*

„Predlog za sprejetje predhodne odločbe — Uredba (ES) št. 2200/96 — Uredba (ES) št. 1432/2003 — Kmetijstvo — Skupna ureditev trgov — Sadje in zelenjava — Organizacije proizvajalcev — Pogoji za priznanje od nacionalnih organov — Dajanje na razpolago tehničnih sredstev za skladiščenje, pakiranje in trženje proizvodov — Obveznost organizacije proizvajalcev, da izvaja nadzor na tretjimi družbami, če nanje prenese opravljanje nalog“

V zadevi C-500/11,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU, ki ga je vložilo High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court) (Združeno kraljestvo) z odločbo z dne 16. septembra 2011, ki je prispela na Sodišče 23. septembra 2011, v postopku

The Queen, na predlog:

Fruition Po Ltd

proti

Minister for Sustainable Farming and Food and Animal Health,

SODIŠČE (drugi senat),

v sestavi R. Silva de Lapuerta, predsednica senata, J. L. da Cruz Vilaça, G. Arestis (poročevalec), J.-C. Bonichot in A. Arabadžiev, sodniki,

generalni pravobranilec: N. Wahl,

sodni tajnik: V. Tourrès, administrator,

na podlagi pisnega postopka na podlagi obravnave z dne 21. februarja 2013,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

— za Fruition Po Ltd P. Cusick, solicitor, in H. Mercer, barrister,

— za vlado Združenega kraljestva J. Beeko in L. Seeboruth, agenta, skupaj z G. Peretzom, barrister,

— za nizozemsko vlado C. S. Schillemans in C. Wissels, agentki,

— za Evropsko komisijo B. Schima in N. Donnelly, agenta,

* Jezik postopka: angleščina.

po predstavitvi sklepnih predlogov generalnega pravobranilca na obravnavi 23. aprila 2013

izreka naslednjo

Sodbo

1 Ta predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago člena 11 Uredbe Sveta (ES) št. 2200/96 z dne 28. oktobra 1996 o skupni ureditvi trga za sadje in zelenjavo (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 3, zvezek 20, str. 55), kakor je bila spremenjena z Uredbo Sveta (ES) št. 2699/2000 z dne 4. decembra 2000 (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 3, zvezek 31, v nadaljevanju: Uredba št. 2200/96), in člena 6(2) Uredbe Komisije (ES) št. 1432/2003 z dne 11. avgusta 2003 o podrobnih pravilih za uporabo Uredbe Sveta (ES) št. 2200/96 glede pogojev za priznanje organizacij proizvajalcev in začasno priznanje skupin proizvajalcev (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 3, zvezek 39, str. 424).

2 Ta predlog je bil vložen v okviru spora med družbo Fruition Po Ltd (v nadaljevanju: Fruition) in Minister for Sustainable Farming and Food and Animal Health (v nadaljevanju: minister) glede odločbe, s katero je ta preklical status organizacije proizvajalcev, ki ji je bil priznan na podlagi Uredbe št. 2200/96.

Pravni okvir

3 Določbe prava Unije, ki se uporabijo za dejansko stanje v sporu o glavni stvari, so bile v Uredbi št. 2200/96 in Uredbi št. 1432/2003. Uredba št. 2200/96 je bila razveljavljena in nadomeščena z Uredbo Sveta (ES) št. 361/2008 z dne 14. aprila 2008 o spremembi Uredbe Sveta (ES) št. 1234/2007 o vzpostavitvi skupne ureditve kmetijskih trgov in o posebnih določbah za nekatere kmetijske proizvode (Uredba o enotni SUT) (UL L 121, str. 1). Uredba št. 1432/2003 pa je bila razveljavljena in nadomeščena z Uredbo Komisije (ES) št. 1580/2007 z dne 21. decembra 2007 o določitvi izvedbenih pravil za uredbe Sveta (ES) št. 2200/96, (ES) št. 2201/96 in (ES) št. 1182/2007 v sektorju sadja in zelenjave (UL L 350, str. 1), ki je bila razveljavljena in nadomeščena z Izvedbeno uredbo Komisije (EU) št. 543/2011 z dne 7. junija 2011 o določitvi podrobnih pravil za uporabo Uredbe Sveta (ES) št. 1234/2007 za sektorja sadja in zelenjave ter predelanega sadja in zelenjave (UL L 157, str. 1).

4 Člen 11 Uredbe št. 2200/96 je določal:

„1. V tej uredbi izraz ‚organizacija proizvajalcev' pomeni vsako pravno osebo:

(a) ki se ustanovi na lastno pobudo pridelovalcev naslednjih kategorij proizvodov, naštetih v členu 1(2):

(i) sadja in zelenjave

(ii) sadja

(iii) zelenjave

(iv) proizvodov, namenjenih za predelavo

(v) agrumov

(vi) oreškov

(vii) gob;

(b) ki ima zlasti namen:

1. zagotavljanja, da se proizvodnjo načrtuje in usklajuje s povpraševanjem, zlasti glede kakovosti in količine;

2. pospeševanja koncentracije ponudbe in dajanja na trg proizvodov, ki jih pridelajo njeni člani;

3. zmanjševanja proizvodnih stroškov in stabilizacije proizvodnih cen;

4. pospeševanja načinov obdelovanja, uporabe pridelovalnih tehnik in okolju prijaznega načina ravnanja z odpadki za varovanje kakovosti vode, tal in krajine in za ohranjanje in/ali spodbujanje biološke raznolikosti;

(c) katere statut od članov zahteva zlasti, da:

1. uporabljajo sprejeta pravila organizacije proizvajalcev, ki se nanašajo na poročanje o proizvodnji, na proizvodnjo samo, trženje in varovanje okolja;

2. pripadajo samo eni od organizacij proizvajalcev iz točke (a) v smislu proizvodnje na danem kmetijskem gospodarstvu ene od kategorij proizvodov, naštetih v točki (a);

3. tržijo svojo celotno proizvodnjo določenega proizvoda preko organizacije proizvajalcev.

[…]

4. zagotavljajo informacije, ki jih zahtevajo organizacije proizvajalcev za statistične namene, zlasti o pridelovalnih površinah, o posejanih in posajenih količinah, pridelkih in neposredni prodaji;

5. plačujejo finančni prispevek, ki ga predvideva poslovnik za ustanovitev in vzdrževanje operativnega sklada iz člena 15;

(d) katere statut določa:

1. postopke za določanje, sprejemanje in spreminjanje pravil iz točke (c)(1);

2. obveznost finančnega prispevka članov za financiranje organizacije proizvajalcev;

3. pravila, ki omogočajo članom, da demokratično nadzorujejo svojo organizacijo in njene odločitve;

4. kazni za kršenje obveznosti iz statuta, zlasti neplačilo finančnega prispevka ali pravil organizacije proizvajalcev;

5. pravila o pristopu novih članov, zlasti minimalno trajanje članstva; in

6. računovodska in proračunska pravila, ki so potrebna za delovanje organizacije;

(e) ki jo prizna zadevna država članica v skladu z odstavkom 2.

2. Države članice za namene te uredbe priznavajo kot organizacije proizvajalcev vse skupine proizvajalcev, ki zaprosijo za tako priznanje, pod pogojem da:

(a) izpolnjujejo zahteve iz odstavka 1 in zagotovijo ustrezna dokazila, vključno z dokazilom o minimalnem številu članov in minimalnem obsegu tržne proizvodnje, ki se ugotovi v skladu s postopkom iz člena 45;

(b) da je dovolj dokazil, da lahko ustrezno izvajajo svoje dejavnosti, tako glede trajanja kot glede učinkovitosti;

(c) da učinkovito omogočajo svojim članom tehnično pomoč, potrebno za okolju prijazne načine pridelave;

(d) da učinkovito zagotavljajo svojim članom tehnična sredstva za skladiščenje, pakiranje in trženje njihovega pridelka in zagotavljajo ustrezno komercialno in proračunsko vodenje svojih dejavnosti.

[…]“

5 Člen 15 Uredbe št. 2200/96 je določal pogoje za odobritev finančne pomoči Skupnosti organizacijam proizvajalcev, ki ustanovijo operativni sklad. Člen 48 pa je Evropsko komisijo pooblaščal za sprejetje podrobnih pravil za izvajanje navedene uredbe. V zvezi s tem je uredba Komisije, ki se uporablja za dejansko stanje v postopku v glavni stvari, Uredba št. 1432/2003.

6 Člen 6 Uredbe št. 1432/2003 je določal:

„1. Države članice se prepričajo, da imajo organizacije proizvajalcev na voljo osebje, infrastrukturo in opremo, ki so potrebni za doseganje ciljev, določenih v členu 11 Uredbe […] št. 2200/96, in da zagotavljajo bistvene funkcije, zlasti:

— poznavanje proizvodnje svojih članov,

— razvrščanje, skladiščenje in pakiranje proizvodnje svojih članov,

— poslovno vodenje in upravljanje proračuna,

— centralizirano knjigovodstvo in sistem izstavljanja računov.

2. Države članice določijo pogoje, pod katerimi lahko organizacija proizvajalcev zaupa opravljanje nalog, ki so navedene v členu 11 Uredbe […] št. 2200/96, nekomu tretjemu.“

7 V zvezi s tem je treba poudariti, da Združeno kraljestvo Velika Britanija in Severna Irska ni sprejelo določb, ki bi opredeljevale pogoje, pod katerimi lahko organizacija proizvajalcev opravljanje nalog, ki so navedene v členu 11 Uredbe št. 2200/96, zaupa nekomu tretjemu.

Spor o glavni stvari in vprašanja za predhodno odločanje

8 Konec leta 2003 je družba Fruition pristojne britanske organe zaprosila, da jo priznajo kot organizacijo proizvajalcev v kategoriji „vse sadje“. V svoji prošnji za priznanje kot organizacije proizvajalcev je družba Fruition med drugim predložila te informacije o svoji sestavi, sprejemanju odločitev, sredstvih in dejavnostih:

„[Družba Fruition] nima matičnega ali hčerinskega podjetja, ima pa sklenjen sporazum o trženju z družbo Northcourt Group Ltd. (v nadaljevanju: Northcourt), ki ima zelo podobno (a ne isto) članstvo kot [družba Fruition]. [Družba Northcourt] je kot svojega trženjskega zastopnika uporabljala družbo Worldwide Fruit (v nadaljevanju: WWF), v kateri je imela 20-odstotni lastniški delež. Družba WWF zaposluje osebje, ki za [družbo Fruition] opravlja storitve na področju trženja, tehničnih storitev, kakovosti storitev, računalniških storitev, načrtovanja in upravljanja.

[…]

Tekoče politične odločitve sprejema upravni odbor, ki je izvoljen in imenovan izmed članov. […] Glasovalne pravice članov temeljijo na produktivnosti sodelovanja z [družbo Fruition], vendar so na posameznega člana omejene na največ 10 % od celote.

[…]

Za načrtovanje skladiščenja, pakiranja in trženja je zadolženo osebje družbe WWF s soglasjem [družb Northcourt] in [Fruition]. Skladiščenje in pakiranje za več kot 100 članov, ki sestavljajo [družbo Fruition], poteka v približno 30 glavnih lokacijah skladiščenja in 10 glavnih lokacijah pakiranja, ki so vse last posameznih članov […]

[…]

[Družba Fruition] nima v lasti zemljišč ali nepremičnin – vse dejavnosti skladiščenja in pakiranja se odvijajo na lokacijah članov […]. [Družba Fruition] je tem lokacijam zagotovila opremo za pakiranje in naprave za izboljšanje skladiščenja […]“.

9 Po tej prošnji za priznanje so pristojni britanski organi opravili nadzorni obisk pri družbi Fruition. Pripravili so tudi poročilo o pregledu, v katerem je bil zabeležen obstoj sporazuma o trženju, sklenjenega z družbo Northcourt za uporabo storitev družbe WWF, in v katerem je bilo navedeno, da ima družba Fruition le dva neposredno zaposlena, upravnega vodjo in njegovega osebnega pomočnika, ki sta bila zaposlena s krajšim delovnim časom.

10 Ti organi so decembra 2003 družbi Fruition na podlagi Uredbe št. 2200/96 priznali status organizacije proizvajalcev. Po tem je družba Fruition lahko pridobila pomoč Skupnosti, za katero je zaprosila in s katero so upravljali navedeni organi ter ki je bila dodeljena le proizvajalcem, ki se združujejo v organizacijah proizvajalcev.

11 Isti organi so v letih 2004 in 2005 pripravili dve drugi poročili o pregledu, v katerih je bilo navedeno, da organizacija proizvajalcev Fruition posluje zadovoljivo.

12 Minister je z odločbo z dne 10. julija 2006 družbi Fruition preklical status organizacije proizvajalcev, ker naj bi se med drugim funkcije, ki bi jih morala ta zagotavljati, skoraj v celoti izvajale zunaj nje in ker naj poleg tega ne bi predložila zadostnih dokazov glede nadzora, ki ga izvaja nad temi zunaj

izvajanimi funkcijami. Ta odločba je sledila reviziji Komisije, ki je sklenila, da več britanskih organizacij proizvajalcev, med njimi družba Fruition, ne izpolnjuje meril za priznanje iz Uredbe št. 2200/96. Natančneje, Komisija je glede družbe Fruition v bistvu sprejela ta sklep:

„101 član [družbe Fruition] ima v lasti približno stoodstotni lastniški delež družbe [Northcourt]. Ta ima v lasti 50-odstotni lastniški delež družbe [WWF]. Preostalih 50 % je v lasti družbe, ki pripada kmetom na Novi Zelandiji. Med navedeno družbo in [družbo Fruition] ni bil sklenjen noben sporazum.

Družba WWF trži skoraj 100 % pridelka [družbe Fruition]. Družba WWF je odgovorna tudi za organizacijo prevoza, sortiranja, pakiranja in zagotavljanja kakovosti pridelka, vključno s celotnim nadzorom proizvodnje v imenu [družbe Fruition]. Tehnično podporo in izdajanje računov prav tako opravlja družba WWF. Družba WWF za zgornje storitve [družbi Fruition] zaračuna približno 150.000 GBP. Jasno je, da je družba WWF v središču celotne organizacije in da izvaja vse dejavnosti, ki bi jih običajno morala izvajati organizacija proizvajalcev.

Službe Komisije menijo, da [družba Fruition] ne izpolnjuje pogojev za priznanje, ker njene dejavnosti izvaja družba WWF, ne da bi jo družba Fruition za to pooblastila. Poleg tega vprašanja ostaja težava glede strukture, in sicer, da člani proizvajalci družbe Fruition nimajo večine glasov, ki bi jim omogočala vpliv na odločitve družbe WWF, kar je v nasprotju s členom 11(1)(d)(3) Uredbe št. 2200/96.“

13 Minister je z dopisom z dne 7. aprila 2008 potrdil svojo odločbo o preklicu z dne 10. julija 2006 in s tem zavrnil pritožbo, ki jo je družba Fruition vložila zoper to odločbo v okviru notranjega upravnega postopka, ki se uporablja v Združenem kraljestvu.

14 Družba Fruition je 2. julija 2008 zoper navedeno odločbo pri predložitvenem sodišču vložila tožbo za presojo zakonitosti. V podporo tožbi družba Fruition izpodbija to, da bi se z Uredbo št. 2200/96 zahtevalo, da organizacija proizvajalcev izvaja nadzor nad dejavnostmi, ki jih je oddala v zunanje izvajanje, in s tem zatrjuje, da je v zadevi iz postopka v glavni stvari izpolnjevala merila za priznanje iz te uredbe.

15 Predložitveno sodišče je po zaslišanju strank in preučitvi dokazov, ki so mu bili predloženi, med drugim ugotovilo dejstva, navedena v nadaljevanju.

16 V zvezi s pogodbenim razmerjem med družbama Fruition in Northcourt je predložitveno sodišče poudarilo, da je obstajal osnutek sporazuma o trženju iz januarja 2004 – ki ni nikoli začel veljati – ki naj bi organizaciji proizvajalcev, ki izpolnjuje merila iz Uredbe št. 2200/96, omogočal delovanje pod izključnim nadzorom družbe Northcourt. Ker ni bilo uradnega pisnega sporazuma, je to sodišče sklenilo, da je treba dejanski pogodbeni odnos med družbama Fruition in Northcourt določiti na podlagi transakcij, sklenjenih med tema subjektoma. Navedeno sodišče je tudi poudarilo, da ne obstaja noben uradni pisni sporazum med družbama Fruition in WWF.

17 Glede razmerja med družbama Northcourt in WWF je predložitveno sodišče ugotovilo, da je bil leta 2000 sklenjen sporazum, ki je družbi WWF omogočal izvajanje nadzora nad družbo Northcourt na enak način, kot je osnutek sporazuma iz leta 2004 določal nadzor družbe Northcourt nad družbo Fruition.

18 Poleg tega je predložitveno sodišče ugotovilo, da je družba Northcourt glede na to, da so člani družbe Fruition imeli 93-odstotni lastniški delež v družbi Northcourt in da so bili vsi člani upravnega odbora družbe Northcourt člani družbe Fruition, dejansko morala upoštevati navodila družbe Fruition. Prav tako je ugotovilo, da je imela družba Northcourt nadzor na odločitvami družbe WWF, saj ni bilo sporno, da je na datum preklica priznanja imela 50-odstotni delež te družbe in ne 20-odstotnega, kot je bilo navedeno v prošnji družbe Fruition za priznanje, in da je bilo treba odločitve sprejemati soglasno. Poleg tega je to sodišče poudarilo, da ni nobenega dokaza, da sta družbi Northcourt ali

WWF na podlagi pogodbe sprejeli, da bi jima družba Fruition lahko dajala navodila, pri čemer po mnenju navedenega sodišča takšen izraz volje ne izhaja ne iz pisnega sporazuma ne iz pojasnil, vsebovanih v katerem od dokumentov iz spisa.

19 Predložitveno sodišče je nazadnje ugotovilo, da je bila povezava med družbo Fruition na eni strani in družbama Northcourt in WWF na drugi taka, da so se dejavnosti teh subjektov izvajale na podlagi soglasja in da so verjetno obstajale vzajemne koncesije. To sodišče je poudarilo, da je zadnjenavedena družba sprejemala odločitve družbe Fruition tudi takrat, ko bi to lahko bilo v nasprotju z njenimi poslovnimi interesi. Skratka, glede na prekrivanje deležev – družba Fruition je imela 93-odstotni delež družbe Northcourt, ki je imela 50-odstotni delež družbe WWF – so stranke po mnenju predložitvenega sodišča ukrepale na podlagi soglasja, kar pa seveda ne pomeni, da je družba Fruition vedno lahko vsilila svoje stališče.

20 Predložitveno sodišče je na podlagi teh ugotovitev menilo, da se je vprašanje iz postopka v glavni stvari glede prava Unije v bistvu nanašalo na ugotovitev, ali Uredba št. 2200/96 implicitno zahteva, da organizacija proizvajalcev zunanjim izvajalcem posreduje navodila v okviru pogodbenega sporazuma, ali pa nasprotno zadošča, da soodvisnost kapitala subjektom dopušča, da delujejo na podlagi soglasja. To sodišče je kot upoštevno štelo trditev ministra, da je člen 11 te uredbe kršen, kadar organizacija proizvajalcev vse upravljanje, vključno z nadzorom nad upravljanjem, prenese na zunanji subjekt, vendar se mu je zdelo težavno ugotoviti, v kolikšni meri ter na kak način je treba ohranjati nadzor in ali je soodvisnost kapitalskih deležev v zadevi iz postopka v glavni stvari izpolnjevala zahteve prava Unije.

21 V teh okoliščinah je High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court) prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo ta vprašanja:

„1. Ali je treba v okoliščinah, v katerih

(a) je država članica preučila možnost priznanja pravne osebe kot organizacije proizvajalcev v skladu s členom 11 Uredbe št. 2200/96;

(b) je pravna oseba imela cilje in statut, določen v skladu s členom 11 Uredbe št. 2200/96;

(c) so člani pravne osebe prejeli vse storitve, ki jim jih mora v skladu s členom 11 Uredbe št. 2200/96 zagotoviti organizacija proizvajalcev; in

(d) je pravna oseba znatni delež teh storitev zagotovila prek pogodbenih izvajalcev;

člen 11 Uredbe št. 2200/96 v skladu z načelom pravne varnosti razlagati tako, da mora pravna oseba izvajati neko stopnjo nadzora nad pogodbenimi izvajalci?

2. Če je odgovor na prvo vprašanje pritrdilen, kolikšna stopnja nadzora je v skladu z razlago člena 11 Uredbe št. 2200/96 potrebna?

3. Ali je pravna oseba izvajala stopnjo nadzora, ki ga, če sploh, zahteva člen 11 Uredbe št. 2200/96 v okoliščinah,

(a) v katerih sta pogodbeni izvajalki bili:

— družba, v kateri imajo člani pravne osebe 93-odstotni lastniški delež; in

— družba, katere 50-odstotni delež je v lasti prve družbe in katere statut določa, da je treba sklepe družbe sprejeti soglasno;

(b) v katerih nobena družba ni imela pogodbene obveznosti izpolnjevanja navodil pravne osebe v zvezi z zadevnimi dejavnostmi; vendar

(c) so zaradi prej navedene kapitalske strukture pravna oseba in pogodbeni izvajalki poslovali na podlagi soglasja?

4. Ali je za odgovor na zgornja vprašanja pomembno, da:

(a) je člen 6(2) Uredbe [št. 1432/2003] v času dejanskega stanja izrecno določal, da ‚države članice določijo pogoje', pod katerimi lahko organizacije proizvajalcev tretjim osebam zaupajo opravljanje nalog;

(b) država članica, omenjena v prvem vprašanju, v času dejanskega stanja ni določala teh pogojev?"

Vprašanja za predhodno odločanje

22 Predložitveno sodišče z vprašanji, ki jih je treba obravnavati skupaj, v bistvu sprašuje, ali je treba člen 11 Uredbe št. 2200/96 razlagati tako, da mora organizacija proizvajalcev – ki je izvajanje dejavnosti, ki so bistvene za njeno priznanje v smislu te določbe, zaupala tretjim osebam – zato da bi izpolnila pogoje za priznanje iz navedene določbe, ohraniti nadzor nad tem izvajanjem in, odvisno od primera, kolikšen mora biti ta nadzor.

23 Najprej je treba poudariti, da nobena določba te uredbe ne nasprotuje temu, da se dejavnosti iz člena 11 navedene uredbe prenesejo na zunanje izvajalce.

24 V zvezi s tem je treba poudariti, da je v uvodni izjavi 7 Uredbe št. 1432/2003 navedena možnost, da organizacija proizvajalcev ne more zagotoviti, da so vse njene aktivnosti trajne in učinkovite, v členu 6(2) pa je izrecno določena možnost, da organizacija proizvajalcev opravljanje nalog, ki so navedene v navedenem členu 11, zaupa nekomu tretjemu.

25 Vendar takšen prenos v zunanje izvajanje organizacijam proizvajalcev nikakor ne more omogočiti, da bi se izognile pogojem, ki zanje veljajo zato, da se jih lahko prizna na podlagi člena 11 Uredbe št. 2200/96. Kot je namreč razvidno iz tega člena, države članice priznavajo kot organizacije proizvajalcev v smislu te uredbe le tiste, ki izpolnjujejo pogoje za priznanje, določene v prvih dveh odstavkih navedenega člena. Med temi pogoji je med drugim naveden ta iz odstavka 2(b) tega člena, ki tem organizacijam nalaga, da predložijo dovolj dokazil, da lahko ustrezno izvajajo svoje dejavnosti, tako glede trajanja kot glede učinkovitosti.

26 Organizacije proizvajalcev se namreč zavežejo, s tem ko zaprosijo za priznanje v smislu navedene uredbe, da bodo navedene pogoje izpolnjevale v celotnem obdobju priznanja in da bodo med drugim učinkovito izvajale bistvene naloge, ki jih imajo v skladu s členom 11 te uredbe. Zato je za ohranitev njihovega statusa organizacije proizvajalcev nujno, da te organizacije, takoj ko so priznane, skrbijo za to, da v tem obdobju še naprej izpolnjujejo vse pogoje za priznanje, in zlasti zagotovijo, da nadaljujejo z učinkovitim izvajanjem svojih nalog.

27 Če bi organizacija proizvajalcev lahko tretjim osebam zaupala izvajanje – povsem samostojno in brez nadzora – svojih bistvenih nalog, ne bi več mogla nenehno skrbeti za izpolnjevanje pogojev za priznanje iz navedenega člena 11, vključno s tistim, ki zahteva, da je vedno zagotovljeno učinkovito izvajanje navedenih dejavnosti.

28 Glede ravni nadzora, ki se zahteva z Uredbo št. 2200/96, kadar je organizacija proizvajalcev izvajanje dejavnosti, ki so bistvene za njeno priznanje v smislu te določbe, zaupala tretjim osebam na podlagi člena 11 te uredbe, je treba poudariti, ker je ta organizacija dolžna nenehno skrbeti, da izpolnjuje pogoje za priznanje, vključno s tem, ki nalaga, da je vedno zagotovljeno učinkovito izvajanje njenih nalog, da je zahteva po nadzoru izpolnjena le, če ta nadzor navedeni organizaciji omogoča, da pravočasno in zavezujoče poseže v to izvajanje.

29 Takšna zahteva po nadzoru je izpolnjena tedaj, ko pogodbeni sporazum zadevni organizaciji proizvajalcev omogoča, da ostane odgovorna za izvajanje dejavnosti, prenesene v zunanje izvajanje, in za nadzor nad splošnim upravljanjem, tako da ta organizacija ohrani pooblastilo za nadzor na zadnji stopnji in lahko po potrebi pravočasno poseže v to izvajanje v celotnem obdobju trajanja sporazuma.

30 V zvezi s tem zgolj preprosta praksa, da se odločitve sprejemajo v soglasju med organizacijo proizvajalcev in tretjo osebo, na katero je prenesla izvajanje, ne zagotavlja, da je zahteva po nadzoru izpolnjena.

31 Vendar glede na to, da gre za preučitev včasih zapletenih dejanskih in pravnih položajev, je pristojno nacionalno sodišče – v vsakem posameznem primeru in ob upoštevanju vseh upoštevnih okoliščin zadeve, vključno z naravo in obsegom zunaj izvajanih dejavnosti – dolžno preveriti, ali je zadevna organizacija proizvajalcev ohranila nadzor, ki ga zahteva člen 11 Uredbe št. 2200/96.

32 Iz navedenih ugotovitev torej izhaja, da je treba člen 11 Uredbe št. 2200/96 razlagati tako, da mora organizacija proizvajalcev, ki je izvajanje dejavnosti, ki so bistvene za njeno priznanje v smislu te določbe, zaupala tretjim osebam, zato da bi izpolnila pogoje za priznanje iz navedene določbe, skleniti pogodbeni sporazum, ki ji omogoča, da ostane odgovorna za to izvajanje in nadzor nad splošnim upravljanjem, tako da ta organizacija ohrani pooblastilo za nadzor na zadnji stopnji in lahko po potrebi pravočasno poseže v navedeno izvajanje v celotnem obdobju trajanja sporazuma. Pristojno nacionalno sodišče mora – v vsakem posameznem primeru in ob upoštevanju vseh upoštevnih okoliščin zadeve, vključno z naravo in obsegom zunaj izvajanih dejavnosti – preveriti, ali je zadevna organizacija proizvajalcev ohranila tak nadzor.

Stroški

33 Ker je ta postopek za stranke v postopkih v glavni stvari ena od stopenj v postopkih pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški, priglašeni za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (drugi senat) razsodilo:

Člen 11 Uredbe Sveta (ES) št. 2200/96 z dne 28. oktobra 1996 o skupni ureditvi trga za sadje in zelenjavo, kakor je bila spremenjena z Uredbo Sveta (ES) št. 2699/2000 z dne 4. decembra 2000, je treba razlagati tako, da mora organizacija proizvajalcev, ki je izvajanje dejavnosti, ki so bistvene za njeno priznanje v smislu te določbe, zaupala tretjim osebam, zato da bi izpolnila pogoje za priznanje iz navedene določbe, skleniti pogodbeni sporazum, ki ji omogoča, da ostane odgovorna za to izvajanje in nadzor nad splošnim upravljanjem, tako da ta organizacija ohrani pooblastilo za nadzor na zadnji stopnji in lahko po potrebi pravočasno poseže v navedeno izvajanje v celotnem obdobju trajanja sporazuma. Pristojno nacionalno sodišče mora – v vsakem posameznem primeru in ob upoštevanju vseh upoštevnih okoliščin zadeve, vključno z naravo in obsegom zunaj izvajanih dejavnosti – preveriti, ali je zadevna organizacija proizvajalcev ohranila tak nadzor.

Podpisi